

traadte et nyt Ministerium til, og at Folketinget nedsatte en parlamentarisk Kommission for at gøre Spørgsmaalet om Skatte-reformen til Genstand for nærmere Under-søgelse. Denne af Folketinget nedsatte Kommission kom hurtig til den Erkendelse, at en samtidig Behandling saavel af de direkte som af de indirekte Skatter var upraktisk; al Erfaring tydede jo paa, at en Sammenknytning af disse to Spørgsmaal stadig medførte, at hele Arbejdet strandede. Kommissionen kastede derfor sit Arbejde alene paa Spørgsmaalet om de direkte Skatter. Kommissionen forblev i det Spor, som de Reedtz-Thott'ske Forslag havde anvist; den søgte at uddybe disse Spor, at føre de i Regeringsforslagene nedlagte Tanker videre, men den blev i Hovedsagen paa den anviste Vej. I Stedet for en Indkomst- og Formueskat, der skulde indbringe omtrent 5 Mill., foresloges der nu en tilsvarende Skat, hvis Indtægt var beregnet til omtrent $8\frac{1}{4}$ Mill. Man forhøjede Formueskatten til $\frac{1}{2}$ pro mille, og for Indkomstskattens Vedkommende foreslog man at indføre en stigende Skala fra 1,3 til 2,5 pCt. Til Gengæld for den saaledes forøgede Indtægt foreslog man at overføre et betydeligt større Beløb til Kommunerne, nemlig at afskrive som Statsskat $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften, hele Land- og Ligningskatten og $\frac{2}{3}$ af Gammelskatten, samt endvidere at overføre et Beløb af 2 Millioner af den ny Formueskat til Kommunerne. Det hele Beløb, som paa den Maade vilde komme Kommunerne til gode, var over 10 Mill. Kr., og Indtægtsnedgangen for Statskassen vilde være godt og vel 1,800,000 Kr. Dette Forslag blev da i forrige Samling indbragt i Folketinget og blev meget hurtigt sendt op her til Landstinget, hvor det mødtes med Forslag, som samtidig fremsattes af den daværende Regering. Som Resultat heraf fremgik da et af Landstinget i Fjor udarbejdet Forslag, som byggede videre paa Regeringens Forslag, men dog væsentlig omformede det og i et Hovedpunkt gik langt videre. Det Forslag, som Landstinget derefter sendte ned til Folketinget, medførte, som bekendt, en fuldstændig Ophævelse af de hidtidige Statsskatter paa faste Ejendomme, medens det til delvis Afløsning af disse Skatter indførte en ny Skat, som skulde lignedes paa Værdien af faste Ejendomme i Henhold til periodisk foretagne Vurderinger, denne ny Skat, som kaldes ved Navnet Ejendoms-skyld. Tillige foresloges det ogsaa at indføre en Indkomst- og Formueskat eller en Indkomst- og Kapitalskat, der var bygget

paa væsentlig andre Principper end den Indkomst- og Formueskat, som Folketinget havde sluttet sig til. Det finansielle Resultat af disse Forslag gik efter Landstingets Beregning ud paa, at der blev opgivet Statsskatter til et Beløb af omtrent 10,700,000 Kr., medens den ny Ejendoms-skyld paaregnedes at ville indbringe et Beløb af 4,881,000 Kr., og Indkomst- og Formueskatten et Beløb af 4,982,000 Kr. eller med runde Tal 5 Millioner for hver af disse Skatters Vedkommende. Den kalkulerede Indtægtsnedgang for Staten vilde blive 857,000 Kr. Jeg bemærker at efter de Tal, paa hvilke Folketinget havde opstillet sine Beregninger, og som ogsaa ere blevne benyttede ved de finansielle Oversigter i Aar, vilde Indtægtsnedgangen dog ikke blive fuldt saa stor. Da der ikke ved disse Landstingets Skattelove vilde tilflyde Kommunerne som saadanne nogen Lettelse, foresloges det til Gengæld at udbetale dem et kontant Beløb af Statskassen, som foreløbig var sat til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og under visse Eventualiteter, nemlig saafremt Udbyttet af den ny Kapital- og Indkomst-skat til Staten oversteg et vist Beløb, skulde kunne forøges til $2\frac{1}{2}$ Million. Disse Forslag sendtes da i Fjor af Landstinget til Folketinget. Folketinget holdt paa sine Forslag, og Resultatet blev, at de to Ting omsider for første Gang under disse langvarige Forhandlinger mødtes i Fællesudvalg. Vi vare da allerede langt henne i Marts Maaned, Rigsdagssamlingens Slutning var nær, og ny Folketingsvalg stode umiddelbart for Døren. Der var altsaa meget kort Tid levnet til at forhandle, og Resultatet blev da ogsaa, at Tingene skiltes, uden at der var naaet en Overenskomst. Men ikke desto mindre mener jeg, at det vilde være urigtigt at sige, at disse Forhandlinger i Fællesudvalget vare uden Udbytte; thi i de store Træk kunde der paavises Linier, ad hvilke det syntes, at der maatte kunne opnaas Forstaaelse. Folketingets Repræsentanter i Fællesudvalget vare for deres Vedkommende villige til at acceptere det af Landstingets opstillede Forslag om en fuldstændig Afskrivning af de hidtidige Skatter paa faste Ejendomme og om Indførelse af Ejendoms-skylden. Derimod var der Meningsforskel om denne Ejendomsskylds Størrelse, idet Folketingets Repræsentanter ikke mente at kunne gaa til et saa stort Beløb, som Landstinget havde foreslaaet. Ligeledes var der Meningsforskel med Hensyn til Indkomst- og Formueskatten, idet man fra Landstingets Side dels udtalte sig uod den stigende